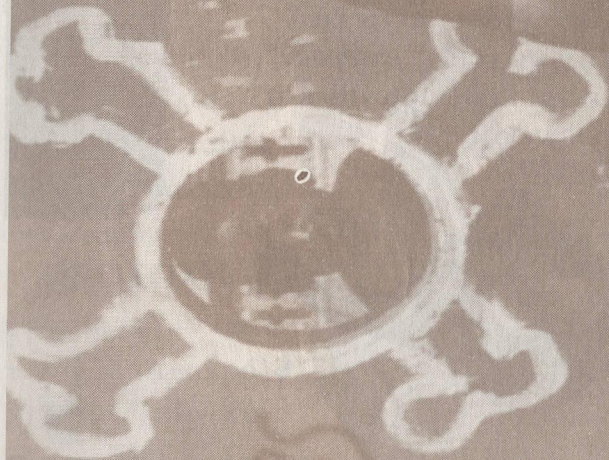

Περιπλάνηση στους λαβύρινθους της Μητρόπολη
Τεύχος 7, Δεκέμβρης 97

Τ.Θ.31063, Τ.Κ. 10035, Αθήνα.

Οι γονείς **ΣΟΥ** έχουν φροντίσει να περνάνε ευχάριστα τις ώρες τους στο σπίτι. Μπορεί να μην έχουν πολλούς φίλους, αλλά έχουν σίγουρα μία - δύο **τηλεοράσεις**.

Αντικαθιστούν πολύ καλύτερα έναν άνθρωπο, αφού :
κάνουν παρέα, στην μάνα-νοικοκυρά, **τα πρωινά** κατα την διάρκεια της φασίνας. Ανοίγουν την όρεξη **στο μεσημεριανό** τραπέζι, λες και δεν φτάνει το δωρο. **Μετά** τους ξεκουράζουν λίγο και στην καλύτερη τους κοιμίζονται.

Το απογευματάκι τους κρατάνε συντροφιά στο καφεδάκι. **Αργότερα** τους ενημερώνουν και ίσως τους ανεβάζουν την αδρεναλίνη με καμιά ζόρικη περιπέτεια.

Τέλος για όσους μένουν ξύπνιοι **μετά τα μεσάνυχτα**, διατίθενται να τους "ανάψουν", αλλά τι να το κάνεις, είναι κουρασμένοι και εξάλου το πρωί ξυπνάνε νωρίς ...

Είναι στιγμές - όταν έχει διαφημίσεις - που θυμούνται να μιλήσουν, τότε όμως επιδρά ξανά η "**μαρεία**"

Ε Σ Υ

Ε Ε Κ Ο Λ Λ Α

όπου υπάρχει ανοιχτή τουλάχιστον γύρνα της την πλάτη

ΖΗΤΕΙΤΑΙ :

νέος, ευχάριστος, με φαντασία, χαρούμενος, με κέφι και χιούμορ, με όρεξη για διασκέδαση, φλασαρισμένος, έμπιστος, με ιδέες και ενεργητικότητα με ελεύθερο χρόνο και μεγάλο κύκλο γνωριμιών..

ΓΙΑ: ειλικρινή παρέα και συντροφιά καθώς και για ανταλλαγή απόψεων.

ΠΡΟΣΟΧΗ: η εμφάνιση δεν παίζει αποφασιστικό ρόλο, δεν υπάρχουν πονηροί σκοποί και γίνονται δεκτά ακόμα και άτομα με περιορισμένο κύκλο γνωριμιών.

ΜΕ ΣΚΟΠΟΥΣ: το σταμάτημα της βαρεμάρας, την αναζήτηση και εύρεση καινούργιων

ενδιαφερόντων- χόμπι, το σκότωμα της ανίας, το χρωμάτισμα της καθημερινότητας, το γέμισμα του άδειου ελεύθερου χρόνου, την έξοδο από την

απομόνωση, την εξάλειψη σκέψεων τύπου "τι θα κάνω σήμερα", ή "που θα πάω τώρα", να μην ξαναπώ την λέξη **τίποτα** και την λέξη

πλήττω.

ΔΙΑΤΙΘΕΝΤΑΙ:

μεγάλος χώρος, άνετο φιλικό περιβάλλον, οικονομική ανεση, ανταγωνιστικό πακέτο αποδοχών.

Η αποξένωση και η ανία, αν και είναι συμπτώματα του καιρού μας δεν εμφανίζονται από το πουθενά. Όποιος έχει βολευτεί στο καβούκι του και την βλέπει για την "πάρτη" του, θα τις έχει μόνιμους συντρόφους στην ζωή του. Όπως στρώνουμε έτσι θα κοιμηθούμε. Ο καθένας ας κάνει την επιλογή του. ΕΜΕΙΣ ΠΕΡΝΟΥΜΕ ΤΟ ΡΙΣΚΟ ΤΗΣ ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑΣ...

Ο Δημήτρης και η Νίκη **ξανατσακώθηκαν** σήμερα το απόγευμα με τους δικούς τους. Όχι, ο λόγος δεν ήταν ότι τα 'χουνε. Ο λόγος ήταν ότι θέλανε να κοιμηθούνε -ή μάλλον να ξενυχτήσουνε- στη κατάληψη που είχε ξεκινήσει πριν καμιά δεκαριά βράδια στο σχολείο τους. Πρόβλημα για να κοιμούνται τα βράδια μαζί δεν είχαν αφού οι γονείς της Νίκης είχαν "ανοιχτά μυαλά" και δεν τους πείραζε ο Δημήτρης που έμενε τα βράδια στο σπίτι τους, αλλά να, δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως ήθελαν να αφήσουν τη θαλπωρή του πουπουλένιου παπλώματος που τους έκαναν δώρο πέρσι τα χριστούγεννα για να κοιμηθούν μέσα στη "κρύα ατμόσφαιρα" μιας σχολικής αίθουσας. Ζήλευαν αλλά και φοβόντουσαν ταυτόχρονα το κλίμα που επικρατούσε εκείνες τις μέρες -και ιδιαίτερα τις νύχτες- στο σχολείο τους. Νοιώθανε ότι το σχολείο αυτές τις μέρες είχε κάτι το πολύ διαφορετικό. Τους φόβιζαν τα σπασμένα τζάμια και θρανία - έργο κάποιων θερμοκέφαλων όπως τους ονόμαζαν -αλλά μάλλον ζήλευαν την ενέργεια που κουβαλούσαν όλοι αυτοί που τα κάνανε χωρίς καμιά ιδιαίτερη αφορμή, έτσι για την πλάκα τους. **Ζήλευαν** τις βραδυνές περιφρουρήσεις κοντά στο ψευτοβαμμένο μισοβάρελο με τη **φωτιά** που δεν έσβηνε ούτε και την μέρα, περιμένοντας να αντιμετωπίσουν τους βραδυνούς ασφαλίτες της περιοχής που τα τελευταία βράδια οι περιπολίες τους είχαν περιοριστεί, όλος τυχαίος, στους δρόμους γύρω από το σχολείο, κάποιους "**αγανακτισμένους γονείς**", αναχρονιστικούς καθηγητές, τίποτα ξεχασμένα φασιστρόνια που θίχτηκαν απ' τη καμμένη σημαία στο προαύλιο αλλά και τα "ζάκια" της γειτονιάς που ήθελαν να βρουν κάποιο ζεστό άσυλο μέσα στις κρύες νύχτες του Δεκέμβρη. Ζήλευαν το πρωινό καφέ με τη τσίμπλα στο μάτι αντικρίζοντας όλες τις γύρω γνωστές φάτσες που ήταν ξενυχτισμένες και άπλυτες. Ποτέ δεν είχαν δει τους συμμαθητές τους σε τόσο άθλια αλλά και **ζωντανή** κατάσταση μαζί. Παρατηρούσαν με περιέργεια τα καινούρια graffiti στους τοίχους που αυτά έγιναν χωρίς την έγκριση της διευθύντριας και προσπαθούσαν να καταλάβουν τι σημαίνει "**Το Σύστημα Διδασκαλίας Είναι Η Διδασκαλία Του Συστήματος**". Τους ξάφνιαζαν οι συνελεύσεις που γίνονταν πολύ συχνά στην αίθουσα τελετών. Αυτή την αίθουσα την είχαν συνδέσει με τις 3 καθιερωμένες εθνικές εορτές 28η, 17η και 25η. Βλέπανε ότι οκαθένας μπορούσε να πάρει το λόγο και ότι όλοι ψήφιζαν μ' έναν τελείως διαφορετικό τρόπο απ' αυτόν που (τους) είχαν συνηθίσει τόσα χρόνια. Αναρωτιόντουσαν, αφού είναι τόσο εύκολο και λειτουργικό γιατί δεν το εφαρμόζουνε και κατά την διάρκεια που γίνονται κανονικά τα μαθήματα. Είχαν βαρεθεί πια να συναποφασίζουν το 15μελές μαζί με το σύλλογο γονέων και τους καθηγητές. Τους τη βίδωνε που κάποιοι γινόντουσαν πο **μούρες** μέσα σε όλη αυτή τη φάση αλλά και αυτοί όμως δεν έκαναν τίποτα για να το αποτρέψουν. **Πολλές φορές ήταν έτοιμοι να σηκωθούν να μιλήσουν αλλά μια παράξενη αμηχανία τους εμπόδιζε να το κάνουν.** Είχαν αρχίσει να φρικάρουν ακόμα και με τους πιο free καθηγητές γιατί όταν φιληθήκαν ένα πρωινό στη μέση του προαυλίου "τοίμπησαν" 2 μέρες αποβολή για "ανάρμοστη συμπεριφορά εν ώρα

μαθήματος" και αυτοί που το "έπαιζαν" ροκ και απόγονοι της γενιάς του Πολυτεχνείου δεν άνοιξαν καν το στοματάκι τους προς τη διευθύντρια. Κάτι ακούστηκε ότι μπορούσε με μια τζίφρα της να τους "λερώσει" την καθηγητική τους **ΚΑΡΙΕΡΑ** θυμόντουσαν όμως από κάτι κυρήγματά τους για κάποιους που έδωσαν **ακόμα και τη ζωή τους για το δωρο**. Και να σκεφτείς ότι όλοι αυτοί ήταν πρώτοι στην απεργία που έγινε για περισσότερα φράγκα. Όχι πως δεν κάνανε καλά, απλώς στους βαθμούς του Α' τριμήνου δεν έλειψαν τα **θάρια**. Δεν μπορούσε να αρχίσει η κατάληψη μια βδομάδα νωρίτερα να μην δινόντουσαν και οι βαθμοί; Τρόμαζαν απ' τις μολότωφ που έσκαγαν τα βράδια στο προαύλιο με background τους αλαγμούς των συμμαθητών τους που αυτό ήταν ένα από τα αγαπημένα τους παιχνίδια και δεν τους καιγόταν καρφί αν κάποιοι τους αποκαλούσαν junior τρομοκράτες. Τους χαροποιούσε που κάποιοι άρχιζαν να ξυλώνουν τα κάγκελα απ' τα τζάμια γιατί αυτά τους εμπόδιζαν να την κοπανήσουν την ώρα του μαθήματος στα αρχαία που είχαν μια 40άρα στρίγγλα με μούρλα για τους αρχαιοέλληνες. Αν ήταν μουρλαμένη στ' αλήθεια ας μετακόμιζε στον Όλυμπο να ησύχαζε και ο κόσμος. Ήταν και αυτό το σύνθημα "**ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΕΛΙΑ**" που τους φαινότανε τόσο βίαιο αλλά και τόσο **KONTINO** μαζί. Μα πιο πολύ ζήλευαν τον Τζίμη και τη Βίκη που είχαν **τρελλά ερωτευτεί** πίσω από τη φωτιά και κοιμούνται κάθε βράδυ πάνω σ' αυτά τα κρύα και χιλιομουτζουρωμένα θρανία χωρίς να σκέφτονται ιδιαίτερα τη μέση τους. Εκεί θυμόντουσαν τα λόγια των γονιών τους για τη θαπωρή που σου "**εξασφάλιζε**" το πουπουλένιο πάπλωμα. **Παρόλο αυτά το από τσιγάρα τρυπημένο sleeping bag με υπόστρωμα το γραφείο του καθηγητή** -ποιος θα το φανταζόταν πριν κάτι βδομάδες- έκρυβε τη δικιά του γοητεία. Το μόνο που τους λυπούσε ήταν ένα πράγμα όμως. Το γεγονός πως όταν θα γύριζαν στα μαθήματα ακόμα και οι πιο άγριοι θα ξανάμπαιναν στα "καβούκια" τους. Θα έχουν δώσει όλη την ενέργειά τους στη στήριξη της κατάληψης λες και αυτό είναι το μοναδικό κόλπο που παίζει όη την χρονιά. **Γιατί να μην γίνονται άραγε όλη την χρονιά τέτοια κόλπα.** Και αν αυτό είναι δύσκολο γιατί να αφήνουμε τους καθηγητές να μας κάνουν ότι θέλουν. Αν αυτοί δηλαδή ξέρουν να βάζουν θάρια στα τρίμηνα εμείς ξέρουμε που παρκάρουν τα αμάξια τους και τουλάχιστον να μην ξαναεπιτρέψουμε άλλη αποβολή για το κάπνισμα -αυτοί πως καπνίζουν όπου θέλουν- και για το σκουλαρική στη μύτη της Αθηνάς. Όσο για το φύλακα αν τολμήσει να ξανακλειδώσει τη πόρτα με το που χτυπήσει το κουδούνι για προσευχή, καλά θα κάνει να προσέχει γιατί οι καφέδες δεν περιέχουν μόνο καφέ, νερό και ζάχαρη. Σιγά σιγά άρχιζαν να καταλαβαίνουν τι ήθελε να πει εκείνο το σύνθημα στο τοίχο "**Το Σύστημα Διδασκαλίας Είναι Η Διδασκαλία Του Συστήματος**".

ΠΑΙΤΟΥΜΕ: ΕΝΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΜΑΘΗΤΗ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΠΙΑΝΕΤΕ Ο ΣΕΒΕΚΣΕ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΨΥΧΟ ΣΤΟ ΘΡΑΝΙΟ

Ήταν Δευτέρα μεσημέρι 17 Νοέμβρη. Ο στρατός κατοχής είχε απλωθεί πάνω απο την πόλη. Οι κάμερες βαριές σαν πολυβόλα, είχαν στηθεί στην κατάλληλη θέση, ενώ οι δημοσιογράφοι θυμίζανε γύπες που τριγυρνάνε πάνω από ένα μελλοντικό πτώμα. Το μήνυμα της εξουσίας ήταν σαφές: κάποιοι ήταν αποκλεισμένοι, ξένοι στην ίδια τους την πόλη, όπως καθημερινά άλλωστε..

Ο Οδυσσέας είναι 23 χρονών. Δουλεύει courier, δηλαδή το παιδί με το μηχανάκι. Καθημερινά τρώει το κέντρο στην μάπα. Καυσαέρια, κίνηση, άγχος, μπλόκα. Κι όμως εκείνη την νύχτα δεν μπορούσε να πάει στην Πανεπιστημίου, να τσιτώσει τα γκάζια και να περάσει όλα τα φανάρια με κόκκινο..

Η Ελπίδα είναι 25 χρονών, τώρα είναι άνεργη.. έχει αλλάξει αρκετές δουλειές. Τελευταία στην Κάνιγγος, της την έπεσε το αφεντικό. Τον έβρισε, του έκανε καταγγελία και έφυγε ενώ έχει στο μυαλό της μια εικαστική παρέμβαση στο μαγαζί του... Εκείνο το βράδυ η ατμόσφαιρα της πόλης θύμιζε το αφεντικό της...

Η πραγματικότητα που καλούνται να υπερασπίσουν οι μπάτσοι, τα κόμματα και οι κάμερες, είναι η πραγματικότητα που βιώνουμε καθημερινά, της εξαθλίωσης, της αποξένωσης, της πλήξης, της καταστολής.

Ο εχθρός, δηλ. το κράτος και τα αφεντικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι αρκετά συμπαγής, ο Οδυσσέας και η Ελπίδα, δηλ. εμείς, θα μπορούσε κανείς να πει ότι είμαστε αρκετά σκόρπιοι, γι' αυτό λοιπόν.. ας γίνει η συνείδηση του κοινού μας αγώνα για την ανακατάληψη των ζωών μας, το κέρατο του πολιορκητικού κριού, που με αυτό θα προκαλέσουμε ρήγματα στους τοίχους των αφεντάδων μας..

Κι αν η 17 Νοέμβρη είναι ένα ραντεβού, ερείς τους στήνουμε και τους υπενθυμίζουμε ότι το παιχνίδι παίζεται στις σχέσεις μας και στους δρόμους καθημερινά...

Κι αν ο Οδυσσέας και η Ελπίδα δεν έχουν ακόμα συναντηθεί, εμείς λέμε ότι η μέρα εκείνη δεν θα αργήσει...

ΕΛΛΑΔΑ (κάπου στο μέλλον).

Χειμώνας. Κρύο σε όλη την Ελλάδα. Όλοι κλεισμένοι στα

διαμερίσματα τους, με τέτοια κακοκαιρία δεν τολμάς να ξεμυτίσεις έξω ούτε για αστείο. Απόγευμα, όλοι έχουν επιστρέψει σπίτι: τα παιδιά απο σχολείο και φροντιστήρια και οι γονείς απο την δουλειά. Απολαμβάνουν όλοι μαζί την οικογενειακή θαλπωρή μπροστά στο "χαζοκούτι", όπως το ονομάζουν!! Λίγες κουβέντες ανταλλάσσονται μεταξύ τους όταν έχει διαφημίσεις. Σόμπες, καλοριφέρ όλα στο φούλ αναμμένα, αλλά το γαμημένο το πετρέλαιο πανάκριβο και ο φετινός χειμώνας πολύ βαρύς, πολύ μακρύς και πολύ βαρετός. Στο ποδόσφαιρο και στο μπασκετ έχει επικρατήσει η ΑΕΚαρά, δεν έχουν ενδιαφέρον πια, πάνε οι καλές εποχές με τα σκληρά ντέρμπι και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, δεν έχει συμβεί ούτε ένα τόσο δα **ΘΕΡΜΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ**, ούτε ένας σκοτωμός στα σύνορα, ούτε βραχονησίδες, ούτε εδαφικές διεκδικήσεις απο βρωμότουρκους ή απο γυφτοσκοπιανούς, ούτε εναεριες παραβιάσεις, ούτε εθνικά συλλαλητήρια -μόνο η εθνική στο πόλο είχε μερικές συναντήσεις- ούτε καμιά σύραξη, ούτε καντές και επιθετικές δηλώσεις απο την εξ' ανατολάς πλευρά, τίποτα, τίποτα. Όμως **παλιά** τα πράγματα ήταν αλλιώς. Δεν υπήρχε κρύος χειμώνας. **Συνεχώς θερμά επεισόδια**

και ο υδράργυρος στους 40. Τότε καθόμασταν όλοι μπροστά στην τηλεόραση και παρακολουθούσαμε τις δηλώσεις, τα στιγμιότυπα, τα πάντα. Κρεμόμασταν απο τα στόματα των δημοσιογράφων, των πολιτικών και των στρατιωτικών, περιμένοντας νέα απο τις εξελίξεις. Ενώ φέτος δεν συμβαίνει τίποτα, έχουμε παγώσει. **Να δούμε με τι κουράγιο θα βγει**

αυτός ο χειμώνας....

ΕΝΑ ΘΕΡΜΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΝ ΜΗΝΑ
ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΗ ΚΑΝΕΙ ΤΟΥΜΠΕΚΙ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΜΝΗΜΑ
(με την γαλανόλευκη απο πάνω)

ROCK

Η ζωή ήταν
είναι
και θα είναι....

πάντα rock

